

Esy-li spěwał,
Pitnje dželať,
Strowja cze
Eswojbnj statoť,
A twój swjatoť
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoť móznj
Lubosť ma;
Bóh pať swěrnj
Pšes spać měrnj
Czerstwosť da.

Nječ ty spěwałš,
Eswěrnje dželaťš
Wšchědne dnj;
Džen pať swjatoť,
Dušči daty,
Wotpocźu ty.

S njebješ uana
Nječ czi kmana
Žiwnosť je;
Žiwa woda,
Niž Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Serbske njeđzelike łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knižiczišczeeni w Budušcinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 nr. dostacź.

9. njeđzela po swj. Trojizy.

Tap. st. 9, 4.

„Saul, Saul, ich to pšchesczěhasch ty mje.“

Dwanacze mužow bě šebi našch luby Snjes sa wuczomnikow wuswolil. Czi dyrbjachu wšchitzy šwěru na wšchě jeho šłowa kěđbowacź, na njeho hladacź, šo wšchitzy po nim šwuczić a šłozicź, šo móhli posdźiicho jeho wuczbu do wšcheho šwěta rošnješcź a wšchón šwět wo tym powuczić: „Našch Jesuś je tón wěrnj šbóžnik. Wón je i njebješ šem k nam na šwět pšchischoł, šo chynł wšchěch hrěšchunych cźłowjekow wobšbožicź.“

Našch luby Šbóžnik bě kóždeho i nich i tym šłowom k šebi wołał: „Bój sa mnu!“ Woni pať běchu na jeho šłowo hnydom wšcho šwoje wopuszczili: šwojich domjazych, šwoje džělo, šwoju wješ abo město, a běchu sa nim šchli, wostachu pať tež šwěru pšchi nim šwoje žiwe dnj, kóždy hać do šwojeje šbóžneje šmjercze.

Wšchitzy cžile jeho wuczomnizy běchu dotal i cžicha žiwi byli, pobožni, směrnj ludžo, kotsiž běchu šo se šwojeju rukow džělom žiwili, jeni i ryby-łojenjom, drusy i nēcim druhim. Sa žaneho wot nich njeby ničšo pšchemóžnje czežke bylo, šo temu Snjesej pšchistowaršchicź a pšchi nim šawostacź.

Se Saulom pať, kiž posdźiicho Pawoł rělasche, šo hinascho sta. Tón bě wšchón do žyła hinaschi cźłowjek, dyžli wšchitzy drusy Snjesowi póšli.

Tónle Saul cžehnjesche něhdy po šchěrofej drósy do Damaska a mješesche wokolo šo žyłu cžrjodu šwojich

i brónjemi wobronjenych pomocnikow. Šchtož na tehole i hordym cžolom wšchěm šwojim do přědka šahateho Saula pohlada, tón jemu se šameju woczow wuhlada, šo i njeju hněw šapajšche, kaž žiwy wohen, šo bě wón šasłobjeny cźłowjek, naduty, wšchón polny hidženja a nje-pšcheczělstwa.

Na wšchěch tajkich mješesche wón šwoje šłoby, kiž do Jesuśa wěrjachu a šwojej koleni pšched nim šhibowachu; jich chynške wón šajecź a dacź škónzowacź, duž bě šebi wot šwojich wšchšchich mješchunikow dowolnosť wuprošnył, šo šmek wšchěch tajkiche wěrjazych šajecź. — Jako tamneho wboheho Šchczěpana škamjenjowachu, mješesche Saul nad tymle jeho škónzowanjom šwoje žiwe wješele, a myšlesche mjelcžo wšchi šebi: Tajkile kónz dyrbjal kóždy mječ, kiž do Jesuśa wěri a jeho sa šwojeho wěrneho šbóžnika czešczi. Ša pať chzu hižo hladacź, šo wšchěch, kiž sa Jesuśom šlědža, poražu a do cžista škažu.

Šlej, tajkele mješesche wón šwoje myšle. Bóh pať a našch Šbóžnik mješesche i nim šwoje do wšchitka hinasche myšle. A ichtož šebi Bóh šmyšli, to wón i wěštosczu wuwjedze. Jeho wola dyrbi šo štajuje štacź. Našch luby Šbóžnik pať bě šebi runje tuteho pšchesczěharja šwojich wěrjazych šhladał, šo chynšche šebi i njeho praweho wěrneho šwědka šcžinić; runje tónle cźłowjek dyrbjesche jemu pomhać Bože kraleštwu twaricź, dyrbjesche se šahorjenym duchom přědowacź a jemu wóššicho šwědczić, dyžli něchtó druhi. Tónle cźłowjek, kiž tam i wóhnjom a i mjeczom wšchěch wěrjazych pšchesczěhasche, tónle jeho šasłobjeny nje-pšcheczel dyrbjesche šo dacź wocziszczeć, škludzić, dyrbjesche

šo swuczič, jawnje i hłobom předomacž: „Jenicžki Jesuŝ je našch Sbožnik! tón sam jenicžki naš i hrěcha a se smjercže wumozje, naš horje k Bohu do jeho njebjewow dowjedže a nam tam swoju sbožnosć i hnadu dari.“

Lubny, hdy bychmoj mój wo wšchej tutej powjesceži ženje žaneho słowcžka njesažlychałoj, dyrbjałoj šebi wěsće prajicž: „To nihdy na swěcže móžno njeje, šo móhl i tajkeho krejlačneho cžłowjeka žadny wěrnny Šhrystušowny pošol a sahorjenny pschpowjedač jeho měra nastacž. Tajfile sažrany, kušaty wjelt na nihdy do žaneho Šhrystušoweho štadla šobu nješluscha, tajfile sašlobjenny by sawěsće naj-nješmanišchi pošol Jesušoweho měra a hnady byl.“ — Ty šwadž by hiščeže dalšche słowcžko pschistajil a rjekt: „Tajtehole nješnicžomneho cžłowjeka dyrbjał Bóh šterje pschińcž sa jeho šle a bjesbóžne škutki wukhostacž, jeho i cžělom a i dušchu šfajycž, dokelž jeho šle škutki k Bohu wo wječenje hacž do šameho njebjia i hłobom wolaja.“

Alle tola šezini šebi našch Bóh i tuteho Saula šwojeho Pawola, i tuteho šfazerja šwojeho šwědka, pschetož našch Bóh je dobrocžiwny. Wón ma špochi i nami šwoje dobre nam wuzitne myšle. Šwohož ma hižo smjercž wšcheho w šwojej mozy, teho wón šamej smjercži wutorhnyje, a wožiwi teho, kiž bē hižo dawno wšchón šemrjetny. Takle je šo se Saulom štalo. Tón pak, kiž jeho wožiwi, bē našch Šnjes, kiž je žiwny do wěcžnosće.

Lazara je něhdy našch Šnjes i rowa wuwolał, šo tón i rowa žiwny wuidže. Tamnym wětram a móřskim žołmam je našch Šnjes pschitasał: Wjelicžcže! a morjo wocžichny, wucžomnikow wutroby pak šobu i nim.

Šowle pak našch Sbožnik tuteho sašlobjeneho Saula-bjesbóžnemu cžinjenju i jenyum dobom kónž šezini, jemu i jenyum rasom jeho šlu wolu šlemi, jeho hordu myšl šrašy, šo tam Saul na šemi ležesche, kaž i Božim njewjedrom šraženy. Alle tole jeho šraženje bu sa njeho prawny šdobny špocžatk wšcheho jeho noweho žiwjenja.

Do přědka dyrbi šo cžłowjek dacž wot šwojeho Šnješa wšchón šporajycž, šo tam pošornny a šlaby psched nim leži, kaž poteptany cžerwik, hagle po tym budže wón šhmany, šwojemu Šnješej wšchón i wutrobu šlužicž. Pawol sam pak je to pošdžišcho dopóšnał a i wješelej wutrobu wušnał: „Mi je šo hnada a šmilnosć dostała.“ To je wón tehdy wušnał, jako bē do wšchitka dopóšnał, šo je Jesuŝ sawěsće wšchěch cžłowjekow wěrnny Sbožnik, kiž chže wšchěch wosbožicž, kotřiž do njeho wěrja a šo na njeho špušcžejja. Tajkim chže wón šwoje wěcžne žiwjenje špožcžicž.

O tajki je tole sa naš krašny trošcht: Še móhl Pawol něhdy pschi šwojim Sbožniku a wot njeho hnadu, šbožnosć dostacž, tónle hacž dotal nješnicžomny pschescžehač, je šebi i njeho našch Šnjes tajkeho šwojeho požohowaneho pošla šezinił, je nětko sawěruje nam wšchěm wěste: Štaš žadny, kiž bē dotal šabludženy, a kiž bē i hnady wupadnył, njeje hižo wšchón šhubjenny, ale naš wšchěch džerži šebi našch Sbožnik se šwojej ruku a mozu, džerži naš se šwojej lubosću, a chže šebi i nej naš wšchěch kaž i wušdu k šebi šezahnyč, pschi šebi wukhowacž a šdžeržecž. Wšchón našch hrěch chže nam wón wodač a jón kaž do šameho morja podnucicž.

Šhwalba budž tebi sa to data, Šnježe Jesu, ty našch luby Sbožniko a našch najlubošnišchi dušchow-pschecželo!

Šamjení.

Ujedželske ranje.

Čžichu krocžel mlode ranje
Stupa i wrotow purpuršich,
Wěšit sam špi mērne španje
W žlobach něhdže hłubofich,
Šeno rěki šajšumja:
Dženš je kemsch a njedžela.

„Šmwjećene budž Bože mjeno“,
Čžłowjek šobu hłobuje,
Š wócžka, k njebjju wobrocženoh',
Šwěcža pruhi šmwjećišche,
Rěki wěcžnoh' žiwjenja
Dušchu jemu pschescžumja.

Čž a polo, ludži prošdnej,
Wotpocžnjetej w cžiščinje,
Šchžerkot, ropot i haru wóšnej,
Pucž a dróha nješhtnje,
Šenož ptacžki špěwaja:
Dženš je kemsch a njedžela.

Š šwjatnižy šo nětko mjelu
Čžrijódku w pschke kemschazej,
Šona, šuki pak jim šezeku
Šwětki i ruku wješelej,
Štacžkow hłobž jich pschewodža
Š rješchemu haleluja.

Džed a wotka po kiješchtu
Šhablajo sa mlódschimi
Čžehnjetaj tu lubu šchčezku
Šiščeže w wšchšchej radošči;
Šeju šabat bliško je
A te psalmny njebjeske.

Na rěšaku mjelcži pila,
Šlužne tolo nješiščeži,
Šakowa je woněmika,
Šruš do košy njerēcži,
Šwony i žyršwje šakšincža:
Dženš je kemsch a njedžela.

Čžerwik hrušku pschetocžuje,
Šwěrjo njewě, šchto tu chže;
Š njebjju pak šo towaršhuje,
Šchtož je i njebjek rodžene,
A i tej proštwu šubla šo:
Pschińdž k nam twoje kraleštwó!

† H. Zejleš.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

šajke myšle nadendžech, Bože šlowo cžitajo.

Šodawa šwěrnny cžitac „Šomhaj Bóh-a“.

1. Iniši Šošfajšowe, 40. šlaw.

(Šotracžowanje.)

6. Šdyž k nimaj rano Šosej pschińdže, šo by jimaj pošlužowal, widžesche, šo bēšhtaj naštróženaj, nješernaj a štruchłaj.

7. Duž woprašcha šo šobu, šacžuwšchi jeju štyšnosć, šlužobnikow Šaraonoweju, kotrajž bēšhtaj i nim w jasłwje w domje jeho šnješa, a džesche: Čžeho dla štaj wój džengka tak šrudnaj?

8. Wonaž wotmolwišhtaj: Šlamaj je šo šón džal a nětko nimamoj nikoho, šchtož by jón wuložil. Bjes dwěla štaj naju šonaj wažnaj a mataj namaj pschichod šjewicž. Šosej džesche k nimaj: Ššony wuložowacž, je-li je Bóh woprawdže špožcžil, je Bože, a k njemu mataj tež tu w jasłwje, hđžez nimataj wěšchžerjow a wuložerjow šonow pschi šebi, runje tak derje pschistup, jako wonka, tola powjestaj mi, šnana pošha mi tutón Bóh, kotremuž ja jako šwojemu Bohu šlužu, šo móhl wamaj waju šonaj wuložicž.

9. A wšchšchi Šaraonowych naliwarjow powjedži šwój šón

Josefej a džesche k njemu: Mi so džijesche, so hym widzał psched kóbu winowy pjeńt.

10. A na pjeńku tsi hałosy; a wón so selenjesche, rosczesche a fežesche a jeho kicze buchu frake:

11. A ja mējach Faraonowy khelich w ruzy; a ja wsach jahody a rosmjeczach je do khelicha a dach khelich Faraonej do ruki.

Arabam bē hižo sasterku sakašane, jako posdžišcho wšchem Muhamedanam, so njebychu wino pili. Senož kicze smēdzachu rostokacž a tutu brēcžku picž. Wino same pač mējachu sa kreč čertow.

Hdyž je tele waschnje tež pschi Faraonowym dworje knježilo, hdžež su tola Eghyptzenjo sami wopravdže wino pili, dha je to inamjo sa to, so bē tutón kral s Hyskbožez kralowskeje swójby, s Arabiseje wukhadžazeje. Na to potašuje dale, so so nam Potifar 39, 1 wošebje jako Eghyptowski čłowjek wosnamjeni, sčtož sawěsče by njetriebawšchi bylo, bychu-li tehdy domjazny kralojo w Eghyptowskeje knježili. Tuczi pač hidžizy zušych su sawěsče najwyschšche čžekne města w kralestweje jenož domjaznym spožčžili. Pódla zušych pač nakhadžamy pod Hyskbožez kralowskeje swójby tež domjaznych w nahladnych sastojuštwach.

Wo Hyskbožezach pač inajemy tole: Eghyptowske kralestwo mējesche hižo 13. kralowsku swójbu (dynastiju), jako s dolheho ranja so lud do kraja nawali, kotrymž Hyskbož-pastyržny kralojo narjeknychu. Tuczi dobuchu kraj, rospšchestrjechu swoje knježstwo psches deluju a křjedžnu Eghyptowsku a nusowachu Thebajskich kralow w hornjej Eghyptowskeje, so bychu jim dawč placzili.

Hdyž bēchu tuczi něhdže 300 lēt knježili, posbže so Thebajski kral Amenofis II. pschecžimo nim a pocža jich s kraja wukłóčowacž; Thutmešej (Thutmóššej) IV. pač je so hake poradžilo, jich zyle wuhonicž. Tutón je bjes dwēla nowy kral, wo kotrymž 2. knih. Mójš. 1, 8 rēcža. Sslušchazny do 18. kralowskeje swójby je wón wšchón Pschinilski kraj wot Mubiskich mješow hacž k Nilowym wuliwam do morja pod swojim knježstwom sšednocžil.

12. Josef džesche k njemu: To je jeho wuložowanje: Tsi hałosy su tsi dny.

Licžba hałosow a w druhim konu licžba korbow wosnamjeni čžak, do kotrehož ma so wošud rošžaknicž.

13. Wo tšjoch dnjach budže Farao twoju głowu powyschicž a tebe jako do twojeho sastojuštwa stajicž, so budžesch jemu jako khelich do ruki podawacž, jako přjedy, hdyž bēšche jeho nalimar.

14. Ale spomni na mje, hdyž so tebi derje pódžde: a wopokaž mi wšchak smilnosč, so Faraonej spomnišch wo mni, so by mje s teje kžeje wuwjedł.

To rēka Boha spytowacž, mēni Luther, hdyž to sazpwasch a wo to njerodžisch, sčtož je Bóh pódžal, so by tebi s nim pomhal.

15. Pšchetož ja hym s Hebrejskeho kraja sradžu kranjenu; k temu tež nješym tudy w Eghyptowskeje nicžo čžinił, so su mje tu do tuteho podsemšteho jastwa řadžili.

Josef naspomni jenož powšchitkownje, so su jeho sradžu a s nabyłnosčju wuwjedli, dokelž njecha swojich bratrow dla so jažnišcho wuprajicž. Nunje tak wobhladnive rēcži wo swojim sajecžu, so njeby Potifarowy dom wotkřyl.

Wo naschej njewinowatošči drje móžemy rēcžecž; my pač njedyrbimy teho dla druhich ludži, kotřž su nam sčschodžili, hanicž a na nich ludacž.

16. Wšchšchi tych pječariow wuhladažny, so bēšche wuložowanje dobre, džesche k Josefej: mi je so tež džalo, so ja nješech tsi bēle korby na swojej głowje, korby s bēlym pječřwom.

17. A w najwyschšchim korbje wšchelake pječřene jēdže Faraonej; a ptaki jēdžichu s korba na mojej głowje. Dokelž je mój řón nalimarjowemu řonej podobny, woczafuju tež sa mnje šwjeřelaze wuložowanje.

Sšón šložuje so zyle po Eghyptowskich naležnosčach a wajchnjach. Tam bēšche, kaž nam pomniłi a spiřowarjo řwēdcža, pječřstwo wulžny potročžilo. Hižo tehdy pječřechu wšchelake tyłanzny a „pirožki“. Mluzojo pač noschachu wšchē čžeje na głowje, žony na ramjenjomaj. Hiščeje dženkža so w Eghyptowskeje stawa, so nahrabne ptaki ludžom jēdž kranu, kotřž na ramjenjach nježu.

18. Josef wotmolwi a džesche: To je jeho wuložowanje: Tsi korby su tsi dny.

(Potracžowanje.)

S s w j a t o k .

Hdyž k řwjatosej so s žřeknje swoni,
Dha wēřjazny so modlo kłoni
Psched Bohom wjeršchnym, sččedřiwym;
Se řwojim domom Boha řhwali
A jemu džakny wopor pali
Na woltařniščežu domjaznym.

Wón Božu miłosč polnje čžuje,
Řiž jeho stajnje pschewodžuje
Na kóždej sččezčžny žiwjenškej!
Duž přjedy, hacž so k mērej lēha,
Wón řwoje woko džaknje šbēha
Tam k wšřokosčži njebjeskej.

Tež dženkža k wječřoru so bliži,
Duž, Řnježe, Twój njech řchit so niži;
Sdžerž drēmaznych psches řwoju móž!
Njech jandžel Twój wšcho wobarnuje,
Sčtož w twojim mjenje wotpocžuje;
Nam požohnuj tež tule nóz!

K. A. Fiedler.

Nóžny štražnik.

Wón bēšche jenož nóžny štražnik, wšchēdny nóžny štražnik w čžichej wšy. Wodnjo džēlasche w swojej řahrodže a w nožny řhodžesche psches dolhu wjeř. Wón bēšche hižo psches dwazecžil lēt swoje pomolanje řastal a druhdy bēšche něšchto wuhladał, sčtož by nóz lēpje s čžēmnyh řchlewjerjom pschikřyla. Ale stary řan bēšche jo widžal. Tšjkeho njerodneho nóžnika njeby jenož se swojej krutej ruku pschinnyl, ale tež se řwojim řhutnym řłowom tak řylnje, kaž by duschowpastyr byl. Wón bēšche jenož nóžny štražnik, ale nóžni štražizny móža tež řwjate sastojuštvo řastacž a móža w Božimaj woczomaj wulžny mužojo byč.

řant bēšche řažo w nožny po dróšy čžahnył a bēšche k prawizny a k lēvizny k wofnam řhladowal, kotřž bēchu hiščeje wobřwētlene a k tym, hdžež bēšche hižo čžma. Duž bēšche na hařny pschi pohřebniščežu wofno wuhladał, kotřž wšchak bēšche s wofenžny řacžinjene, ale psches řchmaru so řłabe řwētko mikotasche. Tole řłabe řwētko bēšche nóžny štražnik tam hižo huseřišcho wuhladał a bēšche pódla swoje myřle mēł, hdyž nimo doma mišchtra řanuscha džēšche. Tón mišchtr njebēšche móhl prawje do přēdka pschicž, runjež bēšche džēlamy a řprawny muž. Nětko bēšche jeho žona lēto řhora lēžala a psched dwēmaj njeđzelomaj wumřjela. řako řo najmlōdsche džēčžo narodži, bēšche žona řhorosč wobřhowala. Přjedy bēšche wjazny džēčži wumřjelo a jenož najřarschi hólz a najmlōdsche džēčžo bēšchtej žimej. řant řo řady wofna řtupi a psches řchmaru řhladasche. Duž widžesche mišchtra pschi řhachlach ředžo. Wón bēšche głowu na ruzy řepřel a bēšche wšchón řrudny. Pódla stejesche jeho hólz. Tón na nana dele řhladasche a jeho woblicžo čžyšche prajicž: „Ach hdy bych tola rady wjedžal!“ řan to widžesche, řtykny řebi ruzy a řtupasche dale. řodžinu posdžišcho džēšche řažo nimo teho wofna. W řstwicžny řo hiščeje řwēčesche a řodžinu posdžišcho pschezo hiščeje. Duž tón stary štražnik tam řažo řtupi a psches řchmaru pohlada. řólz tam wjazny njebēšche; wón drje bēšche do řoža řchol, ale tón nan hiščeje na tym řamnym mēstnje ředžesche. Na jeho kolenomaj lēšesche móžny řchřřk. Řožnemu štražnikkej džēchu wšchelake myřle psches głowu. Wón řhwilu pschi wofnje řtejo wofna. řutřkach muž řtany, řo řadwēlowany wó řstweje rošhladowasche a na řtow řtupi a řchřřk řhorach pschi řčženje pschicžini. řan řo wšchón řaštrōža — wón řebi ruzy řtykny a potom řa wofno řlepasche a řawoła: „Mišchtrje, — woczincže — řhēřije woczincže!“ Mišchtr bēšche se řtola řkocžil a w bližřim wofomikřjenju stejesche stary pódla řadwēlowazeho muža w řstwicžny. Duž mišchtr řłowa wurasny: „Wofstajcže mje, řano — wofada budže řo lēpje řa moje džēčži řtaracž, hacž móžu to ja.“ Stary praji: „Wbohi mišchtrje; ja řym řam hižo wjazny řróčž prajił, so řam jene pobrachuje w čžēmnej nožy: Wš njemōžecže řorje řladacž k řwēřdam. Nětko čžemy řchřřk dele wšacž a řón do řaka řtyknyčž a mój wobej čžemoj řo polřaknyčž a řo modlicž.“

Duž řo modlišchaj — dolho — dolho a hdyž řtanjšchaj, stary hiščeje wšchelake s mišchtrom porēcža. řacž je mišchtr potom w nožny řpal, to ja njewēm, ale to ja wēm, so wajchtař řan na druhi džēř po male džēčžo džēšche a jo do řwojeho doma wřa

a jo mišchtr njedzeli fe mišchi džěsche. Mišchtr je mi kam wšchitko fe hylsami wupowjedal — psched lětami. A wón pschistaji: Hdyž tam w domje stareju Sankez pschi ložu swojeho džěscza stejach, hdyž běsche ruzy stynkly a spěwalo:

„O Jesu, moja pata,
Mi k pschitrywanju data —
Shrěj swoje kurjatko!“

to wěm, jo běsche mi, kaž by tón Ebóžnik swojej ruzy wysche teho džěscza wupschestrel a potom, hdyž pola mojeho hólza kam w swojim ložu ležach, hym tež tajke něschto widžal. A ja wopřacž njemóžu, kajki sbožowny tehdy běch. Haj, haj, mišchtr praji, naškej Sankezaj itaj dawno domoj jaschloj; ale to powjedajče, kajki krašny muž je našch nózny itražnik Jan byl.“

A to ja nětko čzinju.

Měr na semi!

Wješele a hwyatocžnje klineža swony i wyšofeje wěže. W polnych akfordach sczeli swoje synki horje k njebežam jako džakowny wopor psched Boži trón, sczeli je dele k semi, klineža psches rjanu krajinu, klineža psches hory, hona, holu, sbudžuju w tyžaz wutrobach wješelosež a radojež. Dženža runje je, jako bychu rjeišcho a móžnišcho klinežale, dnyžli hdy, jako bychu swoje synki rošliwale a wuliwale do wutrobny čžucžiweho čžlowjeka; je, jako bychu se hylnym hložom so sjednocžale i tamnym kherluschom, kiž dženža na wšchěch stronach našeho wótžneho kraja wot semje k njeju so swojchuje, i kherluschom: „Njech Bohu džakuje“, kotryž nětko tež i móžnym hložom jaspewa tamna čžrjódka wojakow, kotraž po dolhej wójnje přeni króčž sažo i bliskeje hórki swoju lubu domišnu wuhlada. Pschětraty je stóncžnje wójnski čžas lět 1870 a 1871, pschětrata někotra krawna bitwa w zšym kraju. Nětko hwyecža ludy měr. Duž klinežče, swony a njeječe tu radostnu powjejež k njeju a k njebežam, sczelče ju dele k semi! Njech klineži psches hory lubeho kraja, njech klineži we wšchěch wutrobach jenož te jene słowo: Měr, měr, wješoly měr!

Hžo je tamna čžrjódka wojakow do wšy fastupila. Kajfe je to sašowidženje! Wschudže wješele, wšchudže radojež njes štarými a mlodymi, njes schědžiwzami a džěčžimi! Tola njewidžišch tamle macž se hylšojnym wóčžkom, njewidžišch ju žarowazu wo swojich hynow, wo dweju hynow, kotraž staj tež do zšyby čžahny- loj, schitowacž hwoj lud a wojowacž ja wóžny kraj? Wodarmo pyta macž lubeju hynow njes tamnymi wješolyymi; dawno staj hwyedžen mēra hwyecžiloj, wotpocžujetaj w zusej semi. Žadny wěnz njeseleni so na jeju rowomaj, jenož njebo jašni a móđri so jako krašna pycha wysche njeju a słonzo sczele tam rjeišcho swoje pruhi na semju. Běsche 16. žnježza lēta 1870. Dleje dwanacže hodžin bē krawna bitwa pola Mars-la-Toura trala. Čžicha nōž nětko bitwiščežo i čžmowym sawěškom wóžewasche. Wschudže bē stynkne stonanje franjenych abo mrějaznych wojownikow hylschecž. Wschitzy bēchu wojowali jako kherbli rjekoj polni horli- wosče ja hwoj lud a kraj. Njes tutymi, kiž so se hmyercžu bēdžachu, bēchtaj tež hynaj tamneje maczerje. Čžežto franjenaj ležitaj tam w zšym kraju daloko wot lubeje domišny. Wschě twětki, kotrež jimaj sa pschichod kčžejachu, pletu so k hmyertnemu wěnzey wokolo čžorneho kšičža, kiž jeju wutrobno pschi, pletu so jimaj jako hmyertna křona na krawe, blēde woblicžo. Krótki čžas a tamnaj bēdžerjej wotpocžujetaj w šymym rowje. —

Džiwacž so njemóžemy, so bē Herta, tamna macž, tak šrudna. Jenicžteho hynka nětk hysčeče mējesche, lubošneho 13lētneho hólčžka. Tutón bē jeje pokoj w tajkej nusy. Psches wohladanje jeho woblicža, w kotrymž so hysčeče čžista radojež džěčžatstwa jašnišche, čžyšche so tež sažo swješelicž. Tak domoj khwatajo do jštywy fastupi. Sow hēdžesche mandželski pschi blidže. Dolho bēsche so rošrēcžowal se snatymi, kotryž pschi nim hēdžachu. S dohom pak bēsche, jako by jeho hnēw pschewsał, dny i pjačežu wo blido, jo wšcho ržesche. „Sa hym najwjetšchi bur w zplej wšy!“ sahrima, „a ja wam praju, to nětko a nihdy njedowolu. Nješšym ja našchemu knjesey duchownemu, jako na hmyertnym ložu ležesche. hlybil, so jeho hyna, a nikoho drugeho, sa duchowneho wušwolimy. Wšy wšchitzy wěče, so hmy našchu přostwu po staroburskim prawje a waschnju sapóžłali; a nětko tuta njedyrbžala placžič? Tak wjele wam praju: Zeli nam drugeho fararja pōščeli, ja nihdy wjazy fe mišchi njepšchidnu!“ — Herta, jeho mandželska, bēsche so jemu mjelče pschibličžila a psched nim stejo ruku na jeho ramjo položila. Wón pak so hnēwny wotwobrocžiwšchi hysčeče někotre słowa sa-

wrěbnj. a stupi se jštywy. Lēdma bē mēžaz sašchol a nowy farar pschicžahny do wšy. Šubnistwo hāmo bēsche dopofasalo, so ma tón a žadny drugi najwjetšche prawo k tamnemu jasčojštwu. S wopředka drje bēsche žyrkej husto skoro prošna, bōrny pak doby hēbi farar se swojej wulkej pschecželniwosčžu lubosčž zpleje wošady; mēštno tamneho bura jeno bē stajnje prošne. Nikomu tutón swoju nusu njefkoržesche, Božeho doma, kaž so sdašche, wjazy nje- potrebāsche. Druhdy wot hnēwa pschewšaty hurowje hantwjesche, hewal pak wjele njerēcžesche. Herta, pschewo jara šrudna, tola mandželskeho i zplej wutrobu lubujo, wšchitku čžežu se spodžiwnej sczerpliwosčžu nošesche. Tak sašdžechu mēžazy. Nēhdy Herta i mandželskim pschi blidže hēdžo na lubeho Šanta čžakasche. Hžo tón fastupi. Wješolojež a džěčžaza radojež jašnišchtej so w jeho wóčžku. „Macžerka, macžerka“, pocža wón, „dženža bēsche knjes duchowny pola naš w schuli; pschecželnje je so naš prašchal, je naš khwalil, je naš hwaril. Ach, macžerka, dženža bēsche dušchnje! Njemóžu čži rjež, kaž so wješeli, jo bōrny sažo pschidže. A wutrobje je nam šchlo, hdyž i nami rēcžesche. Ššym jemu jara dobry, našchemu knjesey fararjej!“ — Šolna hrošy pohlada Herta se stynkny hylšojnym wóčžkom na swojeho muža. Njemjedžesche, so je nan jeho jenicžžy do wutrobny samknyl, so je runje wón jeho lube džěčžo, kotremuž žaneho hrubeho słowa prajicž njemóžesche! Lēdma bēsche Šant derje wo fararju jaščžal, nan se jštywy khwa- tasche. Tola Herta bēsche pytnyła, jo so hylšy w jeho wóčžomaj hylolachu. —

(Šotracžowanje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Nowotwar Wjelecžanskeje žyrkwje so k swojemu kónzej bliži. Twar Božeho doma je so jara rjenje wuwjedl a budže Wjelecžanska žyrkej jena najrjenšchich zpleje Šužizy a so słowo psalmišty dopjelni: Šak krašne su tvoje wobydlenja, Šnježe Zebaoth!

— Nowy Boži dom a nowa wošada sažo we Šužizy nastanjetej. Š Bretnigu je so 21. julija jačžkny kamjeň k nowemu Božemu domej položil. Nowa wošada, kotraž bēsche hačž dotal do Šaus- waldu šafarowana, smēje nēhdže 2000 dušchow.

— Nēhdy psched lētom bē Šipscžanska banka bankrott. Wona dawasche wyšoku daň. Duž bē tam wjele ludži swoje pjenješy dačo. Wona mējesche powšchitkowne doměrjenje, so hāmo mišion- štwo a Šustav-Šdolfske towarštwo banzy swoje pjenješy domēri. Šipscžanska banka pak bēsche so šapletka i towarštwom w Šasselu, kotrež čžyšche i trjebanja hylschenyh hłodžijnow wulke kubla wu- dobyčž, a temu towarštwu wjele millijonow počžewasche. Tak bu kōnz i njej a bankrott je hubjenštwo a šrudobu do wjele domow pschijnješl. Pschedhnda banki, kaž tež nahladowarštwo buchu tehdom wot šudnistwa šajecži, dofelž njebēchu ludžom w prawym čžasju šjewili, kaž i Šipscžanskej banku steji a hāmo pschi lētlich rošpra- wach wěrnosčž pschitrywali. Direktor Šrner došta 5 lēt khostarnje a pschedhnda nahladowarštwo Šentšch 3 lēta jaštwā, drušy wob- šforženi dostachu pjenježne khostanje. To bēsche nětko pošlednja šrudna hra w jednanju Šipscžanskeje banki, kotraž je psches hwoj bankrott našch žyly wótžny kraj do njemēra pschijnješla.

— Njedzeli w nožy mējesche so i bliska Šamburga wulke nje- šbože. Mašy parnik se špěwnym towarštwom wot nēhdže 180 ludži bu wot wjetšcheje kōdže pschjedženy a mašy parnik so hnydom podnuri. Na 114 ludži je žiwjenje šhubilo. Woni so i wješela domoj wješechu a na pucžu jich nahle hmyercž pschekhwata.

K rospominanju.

Na praščenje šeršchty: „Šchto džeržicže Wšy wo Šesufu?“ šnapschecžiwu roškwětleny muž: „Šchto džeržicže Wšy wo wutupjenju Šerufalema?“

„Šombaj Šób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch psche- dawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Šudyschinje dostacž. Na schtwórcž lēta placži wón 40 np., jenotliwe čžišla so sa 4 np. pschedawaju.